

Megjelen :
minden vasárnap.

Egyes szám 10 kr.

Előfizetési feltételek.
Egész évre 5 ft. Félévre 2 ft 50 kr.
Negyedévre 1 ft 25 kr.

Hirdetéseket elfogad a kiadóhivatal és
Jäger Nándor úr könyvkereskedése.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
II. tized 271. szám, hová a lap szellemi
részét illető kéziratok is czimzendők.

A mi nagyjaink.

IV. Balogi Sóma.

(Képfükhöz.)

Még abból a régi jó világból való, mely után, mint a szőlő és lágy kenyér után, annyira ohajtoznak. Pedig meg vagyok győződve, hogy *akkor*, épen azok, akik az ő korszakát olyan nagyon visszakívánják, ép úgy sohajtoztak egy *régibb* kor után. De hát úgy van azzal az ember, hogy mindig szereti a régit, a jelennek rovására. Azt hiszem azonban, hogy maga Balogi az, a ki nem kívánja vissza a régi Balogi korszakot.

*

Nohát, mert felteszek Balogi uramban annyi ambítiót, hogy legjobban szeretne maga is egy *új* Balogi korszakot. Isten ments, hogy ráfognám, mintha épen a képviselőségre vágyódnék, mert hát ő benne nincsen semmi Kérdő Mártonból, a ki magát szeretette volna jelöltetni a képviselőségre. De hogy ne gondolt volna, ha nem is nyilvánított ilyesmit, — még a kis ujjamat se merném érte a tűzbe tenni.

*

Lukullusról beszélnek, hogy egyszer olyan lakomát csapott villájában, mikor egyetlen tál étel bele került, mai számítás szerint 10.000 frankba. Képviselve volt ott a világ minden részében feltalálható madarak nyelve, és isten tudja, mi mindenféle ingyencz ételnem. Tán még kaviár is. Hanem azt is beszéli egy vén római író és tudós, (a ki pápaszemet csak azért nem hordott, mert akkor még pápa sem volt) hogy Lukullus urunk-bátyánk, a lakoma után, csődöt mondott Rómában a praetor előtt, azaz pankrott lett. Balogi bátyánknál ez másképp történt. Tudja isten, egyszer valamikor régen, mikor még *semmi* volt, összevásárolt egy egész birka nyáját, de nem tudta, hogy mihez fogjon vele. Kapta magát, és csapott egy birka lakomát, mely 10.000 frankba sem került, de sok szép vendég gyűlt rá egybe. A lakoma alatt a birka paprikás oly jól esett a vendégeknek, hogy mindnyája szeretett volna ezeknek a birkáknak a husából *nyersen* is. Kapta magát Balogi bátyánk, kiűtött a színe falán egy négyszögletes rést, levágatta birka nyáját és elmérette egy szálig.

A mely lakoma és birka ölés után Baloginál nem a krach ütött be, hanem a jólét és gazdaság.

*

A vasút utczában kegyeletes ódonság gyanánt, még máig is látható a mézárszéki ablak, hol abban a régi jó világban Balogi uram a húst mérte. Pedig hát tudva lévő, hogy ő eredetileg nem erre a pályára készült. Jeles diákok voltak, később theológus. Akkoriban persze, nem volt az én urambátyám úgy elhízva, mint ma. Kaczkias, sügár dereku, fűrtös fejű legény volt, ki után a pataki meg a debreczeni lányok ábrándos sóhajjal néztek mindig. Himfy szerelmeit élhette volna át, ha akarta volna. Hogy aztán a kesergő szívekben milyen mérvű pusztítást vitt véghez: az nem tudatik. De arra még sokan emlékeznek, hogy egy prédikáció után csak eltűnt a fiatal papról a *tóga* és nem sokára rá megjelent a mézáros, fenő késsel, fehér lajbliban és köténnyel — persze a birka lakoma után. Hogy a nyáj azután felmérte, persze ezek az ismertető jelek is eltűntek, és Balogi bátyánk, mint birtokos, átvette a telek-könyvekben szereplését — csendes nyugodalmát.

*

Van egy ilyen kezdetű dal, hogy:

Gyere rózsám Szegedre
Ott a világ közepe...

Erre a nótára mindenki emlékezhetik, de azt hiszem, hogy nem eszlatkozom, ha azt mondom, hogy a nép fantáziája nagyon élénken működhetett, mikor Szegedet tette a világ közepére. Tudjuk mindnyájan, és Balogi bátyám is tudja, hogy a világ közepe: Makó, — még Bécsben is. Tehát Makón, a világ közepében látta meg Balogi is a napvilágot. Megengedem, hogy e híres városban is van rózsabokor, de alig hiszem, hogy igaz lenne az, a mit Balogi bátyám egyszer az iparegyletben, jó kedvében énekelt magáról. Aszonta, hogy:

Rózsabokorban jöttem a világra,
Nem dajkált az édes anyám hiába.

Ez utóbbi sor lehet igaz, de hogy Balogi bátyám, Blaháné módjára, rózsabokorban született volna, attól ép oly messze esik, mint Makó Jeruzsalem-től.

*

No de ez nem zárja ki, hogy Balogi bátyám, a mellett hogy jó gazda, a közügyeknek is derék harczósa ne legyen. Mert volt is, lesz is. 63 után, a Fekete Mihályék bukásával, nálunk is bukott az előbbi rendszer és akkor lett Balogi bíró Váásárhelyen. Nagyon rendezetlen viszonyok voltak itt akkor. Tenger volt az adósság és 48 kr. a városi pótdó. Hogy oszt most olyan nagyon szeretik a Balogi korszakát olyan sokan, még máig is, onnan van, hogy Balogi erős kezekkel fogta meg a város ügyeinek adminisztrációját, az adósságtó megszabadította a várost tisztára, és a városi pótdó alatta mégis csak 5 kr. lett. Igaz, hogy más tekintetben nem baladtunk úgy, a hogy kellett volna, de a teher nem huzta a népet és ez volt a jó világ. Ezért lehetett volna Balogi bíróból, ha egy új rendszer nem lép helyébe, még *néptribun* is.

*

Ő alatta történ, hogy a hivatalnokoknak megszavazták a drágasági pótlékot. Ő a maga részéről erre nem tartott igényt, és az ő részére jutott drágasági pótlékot még is felvéve, nagylelkűen oda adta azt rokonainak.

*

A natura rusticának különben pregnáns kifejezője. Igazi uri ember — a parasztban is. Gyöngye oldala a szónoklási viszketeg, de eredetien és egészséges észjárással beszél. Részt vesz a közügyekben és politizál a városházán ép úgy, mint a malom alatt, a népbankban ép úgy, mint a borbély műhelyben. Hogy ide miért jár, nem tudom, mert bajusz dögében Kovács Ferencznel is csehülebben áll. De a népbankba hivatása szólítja sürűbben. A rossz nyelvek ugyan azt beszélnek, hogy oda is szívesebben jár a közönség — ha ő ott nines.

*

Pedig előzékeny, barátságos ember Balogi bátyám. Tipykú alakja a jó embernek. Tapintatos és finom, mint a diplomata; élelmes, mint a zsidó, zsugori, mint a cigány. Hogy tapintatos és ravasz, abból látszik, hogy Kovács Ferenczet ő ajánlotta követjelöltnek, pedig azt várták, mint 3 évvel ezelőtt, hogy Draskóczyt ajánlja. De tán előérzete volt, mert emez is, amaz is, az ő ajánlata után — bukott meg. Tehát itt is ütött egyet tán akarattal is, még

pedig oda ütött, a hová nézett, nem úgy, mint a kanesal mészáros.

*

Hanem jó Balogi bátyám, a mint e sorokat írom, kutya meleget érzek és a Sas előtti delelő alatt már vár reám a jó hideg sör. Tehát — Gambirinus velünk.

Rodódi Dendron.

Szélcsend alatt.

*Duló vihar után, csendes lett a tájék,
Falevél se zizzen, szellő sem fuval —
Nyáridő köszönt be, rövidül az árnyék,
Égető nap tűz le ránk, sugárral —
Rekkenő melegben raj' kinek nincs kedve
Átaludni napját, hűsbe heveredve?*

*Aludni szeret most az is, a ki télen
Két kezét ölébe téve, csak pihent;
Akkor a parázsba bámult, tűzhelyében
Most, nyújtózni vágyik hűs szobába, bent.
És ha már a rest is így pihenni vágyik:
Hát még — a kik küzdtek, közelmúlt, csatáit.*

*Egyik a babéron nyugszik, mit kiküzdött,
Veszteségén, bölcsen, nyugszik meg a más.
Harmadik, kijátszva szépen a két küzdőt,
Nagy titokban issza most az áldomást — —
S végtelen örömét kebelébe rejtve,
Csendesen lapul meg — „sz ellene megejtve“!*

*Duló vihar után, csend ül a vidéken,
Szenvedélyes szó sincs a pártok között —
Jó barát meg ellen összejönnek szépen,
Mint a szebb napokban, máskor, összejötte
Oh de, e néma csend oly kínos, szokatlan,
Mint mikor elnémul a vulkáni katlan.*

*Csend-é az valóban? vagy erő gyűjtése,
A közel jövőben küzdeni új csatát? —
Múltak tanulságán nem okultunk még se?
Szíveinket most is pártdüh hatja át?
Csend-e az valóban? vagy csak lesben állunk
S ellenünk megejt'ni: alkalomra várunk?*

*Szűnjetek meg végre, meddő küzdelemmel,
'Sz hasznót e tusában, egyitek se lát — —*

*Járjatok karöltve békén, türelemmel
Munkálva közösen e város javát — —
Nagy viharok után tisztuljon az égbolt:
Csend, nyugalom legyen közöttünk, mint rég volt!*
Mephisto

Az öreg Sirsl Wolf akaskadásai.

* Veszekednek edjmással arvas-dakter oreságok adaát Franczia országba, hojd Tuluni kholera van e ázsiai, vadj van csak ezeröten kolerin. Thonálok én aztot nadjon phoresa, hojd arvas-dakter oreságok ezen maguk veszekesznek, mert gandalak, hojd van az egészen mindedj Tuluniaknak, akár posztolják el ázsiai kholerába, akár visz el őket másvilágba csak edjszerő kholerin, ha orvos-dakterek nem tudnak azt jojitani.

* Aztot ír a „Hóttmezü“ a „Felfordult világ“ végiba benne, hojd a szikíró is fordolna el megvetéssel a „két pap“ oreságtul, ha tudna, hojd őket vezet az úvék eljárásukba ünzü, piszkas érdek. Az én eszemnek van kilenezvenkilencz phiók, de még senem todok elgandalni aztat magamnak, hojd hojd phordolna el a két pap oreság megvetéssel maga magátul.

* Hallok a Khobi Zitterbártul, oki van edj atjafijerek én tülem, hojd a rebé készöli mogát khölföldi ótra. Jotja nekem eszibe, hojd nem jó vóna-é, ha a kilé megbizna o tisztelendő rebé oreságot, hojd thanolmányos bovárlataiba fhörkészen ki neki edjet azokbul a nadj olaszarszági szunogbul belüle, amik ha megcsipnek edj téglá, lesz belüle mingyár edj nadj emeletes ház. Ha a thisztelendü rebé oreság thodna edj iljen szunog hozni, akár khünnen épitenénk fel a mienk fénes nad emeletes eklézsiai ház, mert az nem kóstálna semmit se nem.

Üdvözlő táviratok.

A „Hódmező“ újdondásának

Vásárhelyen.

Didóm és én, mindketten üdvözljük önt, hogy tanítványunkra lettünk a *ráfogásokban*. Privátim tudom ugyan, hogy Ábrai nem volt a banketten, a hol ön megjelentette, de azért — — *éljen a ráfogás!* Ha valami ilyes nagyobbyszerűt tud, a mi-

ből országos hecz-czet lehetne csinálni, közölje velünk táviratilag; díjazzuk!

Verhovay.

„Hódmező“ szerkesztő bizottságának

Vásárhelyen.

Gratulálok saját külön helyi reporterükhöz. Látom, hogy nyomon követi mindenben az én egykori, orosz-török harezteri, külön tudósításaimat, a mennyiben — — *nevetséges valótlanságokat* állít oda, mint megtörténteket.

Wippen.

Választási reminiscencia.

Mikor a Khobi Zitterbárth látta, hogy a követválasztásnál a negyvennyolczasok győzelme elvitathatatlan, egyszerre lekapta a kalapja mellől az addig ott ékeskedő fehér tollat és hirtelen felbiggyesztve a zöld galyat, ugyancsak sietett Gosztonyit a szavazó urnába benyomni.

Egy jó barátja, ezt látva, megszólítja:

— The, Khobi! hová gandsz magad, nedven-nulezas khüvetre szhavatolni? Wie hájszt? hátha ü khiközd az országjölésen a Phalestinába khihajtás?

— Dejszen khedves baráthomkám! Thodok én, hojd thübb gájsz khüll oda. Nem thesz azt meg a Gaszthóni oreság.

— Jaj, ha csak *gájszt* khül, Khobikám, akár állonk mink nadjon rozsul, mondja erre rá a Phalestinába nem kívánczó.

Garantírozott hírek.

— A **sárhelyi vadásztársulat**, a közeledő kánikulában nagyszerű vadászatot szándékozik rendezni elnöke nevenapján. A lesipuskások a programmot következőleg állították össze: 1) Az elnök saját, faluszéli vadaskertjében vadászat szalon(k)ára és bor(z)ra. 2) A fekete(sasi)erdőben vadászat róká(k)ra és végül 3) Valamely alkalmas szorosban vadászat däm(en)-vadakra.

— A **gazdasági egyesület** pénztári naplója csupá *kara-czárokkal* foglalkozik, mi által új naplókönyv beszerzése vált szükségessé. Az ajánló könyvében felvételre bejegyzett Parlagi és Biró urak egyhangulag tagokul felvételtek, ellenben Balau, Burunner, Durueker és Palajszik zsidók szótöbbséggel kiakolbólítottak.

— A **közelgő kholera** hírére a városi hatóság, ép úgy, mint a szomszéd városok hatóságai, — megtette a szükséges intézkedéseket. A nyári forró napok alatt az utcáporát, direkt e célra megrendelt kaucuk esővekkal fogja locsoltatni az ártézi

kutakból, a város külterületein lévő esaternák, miazmákat lehellő gödrök betömettek, a vāmörök pedig utasítottak, hogy a tanyákról bejövöket szigoruan vizsgálják meg, és a kiken trágya-lét szimatolnak, azokat vesztégzár alá vegyék.

— **Ugyancsak** a vāmörök utasítottak, hogy ha egy bizonyos odadobott és eltévedt keztyű a város valamely kapuján a *tanyáról* be akarna jönni, tekintve, hogy 3 hét óta a baccillusok teljesen ellep-hették már, — azt ott nyomban desinfiálják.

— **Személyi hírek.** A nyári szünidő alatt iskolák, közintézetek és bíróságok szünetet tart-ván, tudomásunk szerint a pihenés óráit is hasznos foglalkozásban fogják az illetők tölteni. *Halmi pro-fesszor* Toulonban utazik, hogy a kholera anyag mikrooccusainak átmérőjét matematikai pontos-sággal megmérje. Visszafelé útjában egy adag mik-rokocust magával hozván, az emsi tisztító fürdőben találkozik *Fodorral*, kibe a mikrooccusokat beoltja, hogy cholerikusabbá tegye. *Knaus* bácsi Tuszánra megy, hol professzor Orlicé-val van találkozója. *Endrey Gyula új erőket* fog dres. zirozni, *Bánfalvi Lajos* a Thaókok birodalmába utazik és az Irharhar habjaiba Menákát belefojtja. *Karancsi Dániel* budai iszapfürdőket vesz. *Ábrai* felegyházakat épít. *H. Nagy Lajos* előleget kér Vodianertől. *Rónay Lajos* főis-pán eltemetett reményei sirhalmait fölött szomorú fűzfákat ültet. *Gosztanyi* a helyzet szignatúrájának tanulmányozása ezéjából az országház melletti mu-zeum kávéházba megy, a *Buksy* ezég kínrimek kiköltésével foglalkozik. *Szeremley* a Dugonics tár-saság még meg nem lévő alapszabályait tanulmá-nyozza. *Draskóczy* hosszabb tanulmányt ír a trágyalé befolyásáról az emberi szervezetre. *Futó Mihály* be-fejezi irodalomtörténeti nagy munkáját. *Irányi Dezső* érzékeny rajzot ír az ollóról, és egyedül *Viedermann* bíró tölti *hasznos* munkálkodásban az idejét az irodában,

— **A cholera** Franciaországból Németor-szágba utazván, a majna-frankfurti állomás restau-rációján egy bifsztöket a legjobb étvágygyal fo-gyasztott el és még se halt bele.

— **Az orosházi** „vályogvető banda“ nevét „tapasztó bandá“-ra változtatta. Mégis csak banda a banda.

— **A helybeli** temetkezési vállalatok másfél adag vérhast és 1 adag cholerint rendeltek meg Vulpian tanárnál. Tiszteletdíjúl egy egészségügyi koporsót küldtek neki e fölirattal: halál ellen nincs orvosság.

— **Az unitárius** egyház hívei kérvényt intéz-tek a ref. püspökhöz, hogy Karancsit el ne boesássa innét, mert különben ők nem szaporodhatnak.

— **Rabbi Eleázár Seltmann**, a hitközség meg-bizásából utazik külföldre, hogy ott a Rothschild konzortiummal, egy 50 év alatt vissza nem fizetendő kölcsön ügyében, folytasson alkudozásokat a dugába dőlt hitközségi nagy bérház érdekében.

Szerelmi lyra.

Beteg vagyok...

Beteg vagyok, fáj a szívem
— Meg is mondom, hogy miért: —
Mással látlak *karikázni*,
Ez szorítja rá a vért.

Mikor velem karikáztál,
Hej tudod te nagyon jól —
Másból volt a mi karikánk,
Nem szomorú fűz ágból.

Eper ajkad rám mosolygott
— Ugy még soh'se láttalak —
Szemeidből, szemeimbe,
Tűz karikák szálltanak...

És te mindezt, álnok hitű,
Hiuságból feledéd
Csodát mívelsz s egész világ
Bámulva tekint feléd:

Nem látott még senki: fából
Vas — vagy arany karikát —
Te, ugy látszik, hogy megtudod
Tenni ezt a nagy csodát.

Ma még *fából* dobja feléd
Ifjad azt a karikát,
De már holnap, *sáraranyból*,
Karikajegygyűrűt ad.

Csákány.

II.

Nem volt szebb lány...

Nem volt szebb lány ott, a bálban,
Mint te voltál, angyalom —
Vallottam vón' is szerelmet,
Csak lett volna alkalom.

Szívemet rablánczra fűzte
Az a bűvös bájos arc...
S másnap estig dult keblimben
A veszett szerelmi harez!

Oh, de mikor megláttalak.
Szép szerelmem, másnap este,
Tönkre ment az illúsióm:
Mert az arcod *ki volt festve.*

Lucy-Ferr.

Az ovodából.

Megtörtént események. Elárulta: Parányi

Károlyka: Ovodász bácsi télem!

Ovodás: Ejnye, hitvány kis proletárja, hát mi baj megint?!

Károlyka: (megszeppeve) Édesz, tedvesz ovodász bácsi télem, ne haladudjon — hiszen ez azt szeletném medtudni, mi az a leflet-szió?

Ovodás: A reflexió — hát, refleleó no!

Egyébként: *szerecsenmosdatás.*

Misike: (jön az ovodába és hozza a „Hódmezőt”) Ovodász bácsi télem, a papa visszatüdte az njszádót, aszondja hód, nem él a mán szemmit sze.

Ovodás: (dühbe jön) Mit? nem ér semmit se? Hát aztán mért nem ér, te lurkó?

Misike: (megszeppeve) Hát, én nem tehetet lóla. ovodász bácsi télem, de a papa azt mondta, hód ezatüdan nem él az mán szemmit, melt ninczenet behne „*Talczolatot*” sze.

Legujabb történelmi dátumok.

A m történelmi társulat figyelmébe ajánlja: saját külön Thali Kálmánunk.

1884. június 22-én: A „Hódmező-Vásárhely” című satirico-politikus hirlap egyetlen egy sértő és durva szó vagy személyes támadás nélkül jelent meg.

1884. június 29-én: Vége szakadt ugyan e lapban a „Felfordult világnak”, melynek három héten át, minden számban megigértetett a *vége*.

A régi jó időkből.

Abban az időben történt ez, mikor rajongtunk Garibaldiért és lelkesültünk az olasz szabadságért, a melynek révén a magunkéhoz is reméltunk eljutni.

Minduntalan újabb és újabb kékutazások rendeztetek Velencezébe, onnan beljebb Olaszországba és a még nálunk is rajongóbb velenceziek, kitörő lelkesedéssel fogadták az érkező magyarokat, ott lesve őket a mólón. Boldog volt, ki magának egy magyart foghatott és házába vive, jól megvendégelte.

Egy ilyen, kékutazókat, meg önkénytes garibaldistákat hozó hajó érkezését várták éppen a jó velenceziek megint és köztük különösen egy hatalmas, esontos alak, piros Garibaldi-ingben, nyugtalanul járt-kelt a mólón, mintha kedves vendéget várna. A gözös csakhamar a kikötőbe fordult, az utasok mind kíváncsian gyűltek a fedélzetre.

Kivált az utasok közül az öreg G* pesti czipészmeester alakja. Hatalmas, vállas termet, derékig leérő ősz szakáll, tetőtől talpig magyarban, nagy taréju sarkantyus eszima és kalpagja mellől magasba nyuló hatalmas sastollal.

A parton nyugtalan járókelő garibaldista is ő reá vetett szemet és mikor G* bátyánk kiszállt, az olasz csakugyan nyakon csípte és vitte a lakására. De — oh látum! az olasz egy szót sem tudott magyarul, G* bátyánk előtt meg arabusul volt az olasz egészen.

Mit tegyenek? Hogy értsék meg egymást?

Az olasz egy kicsit gondolkozott aztán eltűnt és csakhamar egy korsó jó tüzes olasz borral és két bádóg kupával jött meg. Leültek az asztalhoz és — megértették egymást.

— Corpo di bacco! szolt az olasz.

— Ebadta teremtetete! mondá G* bátyánk s a hátryszor ezt mondták, sűrűn tették pedig, mindannyiszor kocintottak, úgy, hogy gyakran kellett eltűnni az olasznak az üres korsóval, hogy telivel térjen vissza.

Ilyen mulatozás mellett aztán szépen ott is virradtak az asztal mellett és G* bátyáknak sietnie kellett a hajóra.

Érzékenyen buesztak el.

— Corpo di bacco! mondá most már G* bátyánk, jól megrázva az olasz bajtárs kezét.

— Ebadta teremtetete! felelt rá az olasz.

Most aztán tökéletesen értették egymást.

És úgy örültek, hogy mind a ketten ilyen rövid idő alatt megtanultak — egymás nyelvén *káromkodni*.

Adomák.

Be talált hörpenti szent Péter a menyei nektárból, a minek a vége az lett, hogy elszunyokált és örizetlenül hagyta a menyek kapuját. Eszre veszi ezt a zsidó és alkalmat használva, beoson.

Hej! keserves volt szegény szent Péter ébredése, mikor első tekintete is a zsidóra esett, a ki

olyan kényelembé helyezte magát a fényes magasban, akár csak otthon.

Mit csináljon? Bevallja-e az urnak a balesetet vagy eltitkolja? Végre elgondolta, az ur ugy is mindentudó, legjobb lesz hát töredezmes vallomást tenni.

— Elnyomott az álom, felséges uram, úgy jött be a zsidó! mentegeti magát.

— Tudom, vén kópé: csakhogy a nektár ártott meg, azt is tudom, felelé az Ur.

— De kikergetem, felséges uram.

— Soh'se bánts, ha már itt van. De ha még egyszer megesik rajtad ilyen, akkor elcsaplak.

Szent Péter elszomolygott, de sehogy se tudott megnyugodni a dolgok ilyen állapotán. Lelkiismerete is furdalta és egyre azon eszelt, hogy tegye kívül a kapun a zsidót úgy, hogy az Ur haragját ez által ismét magára ne vonja.

Végre aztán jó alkalom kínálkozott. Zörgettek a magas kapun, és mikor Péter kinézett a kulcslyukon, látja, hogy egy dobos kér bebocsáttatást.

Hirtelen egyet gondol a vén portás és kiszól a dobosra.

— Dej'szen, zörgethetsz! Ide ugyan be nem eresztelek addig, a míg a dobot meg nem vered!

A dobos, mit volt mit tennie: megverte a dobot.

De alig hangzott a dobszó, mikor a zsidó, eldobva a kapát, melylyel épen az Ur krumliföldjét kapálta, ész nélkül rohan a kapunak, egyre rimánkodva:

„Jhaj, khérem, eresszenek ki, eresszenek ki hamar, hadj fotok a licitaczionra!”

Ki bocsátották, de mikor kívül volt a kapun, bezáródott az mögötte örökre.

Phü, phü! jaj, Szálilében, ja-ja-jaj! rohant be a szobába a zsidó, zihálva dobván el magát a kapun.

— Nü, mi baj? kérdi tőle felesége rémülten.

— Jaj, thodod Szálíkám, udj megvertem edj parasztot de udj, hodj a míg ű hármát ötötte rám a löcscsel, én legolább is tizenhármát ötöttem vissza űrá a kalapommal.

Beteg lesz a eszmadia és a segélyül hívott falusi tilógus doktor szerencsésen constatálja, hogy lábtümművész uramnak bizony tyfuszsa van és e szerint teszi rendeléseit, de a beteg állapota csak nem akar semmikép jobbra fordulni.

Egy napon, mikor orvosa szokott látogatását tette, elhaló hangon kérdi tőle a beteg, hogy szabad lenne-e ő neki egy kis töltött káposztát ennie?

— Mit gondol? kiált rá az érdeemes tudós. Töltött káposzta: kész halál.

Mikor az orvosa elment, a majszter ur, gondolván: így is, úgy is csak meg kell halni, legalább töltött káposztában ohajt kimulni és nem tyfuszban. Behozatja hát az anyjakkal a kedvenez ételt s egy jó tállal el is fogyaszt belőle szerencsésen úgy, hogy a másnap reggel látogatásra jövő tudós doktor, betegét a legjobb kedvben, ágyon kívül találta.

Mikor megértette a tényálladékokat, be is jegyezte a naplójába a derék feleser, hogy: tyfusz ellen legjobb gyógyszer a töltött káposzta.

Rövid időn uj beteghez hívják, a kinél szintén tyfuszt constatált és — most már tapasztalatain okulva, természetes, hogy betegének első sorban egy tál töltött káposztát rendelt. De oh, csodák csodája: másnap reggel betegéhez sietve, azt a ravatalon, holtan, kinyújtóztatva találja.

A nagytudományu ur azonban erre sem jött zavarba, elővette jegyzőkönyvét és bejegyezte ujra: *A tyfusznál a töltött káposzta, eszmadianak orvos-ság, szabónak azonban halál.*

Ez a második tyfuszbetegje t. i. szabómester volt.

A mult számunkban közlött tréfás talány megfejtése:

Musset Alfred megírta a „Másoló“-t
Fodor ovodás másol iratokat.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Mephisto.**

Dr. Richter udvari FOGORVOS

közkedvessegu

MENTHIN FOGPORA

Kapbató

dobozonkint 40 krjával

Bánfalvi Lajos

gyógyszertárában. II. tized 271-ik szám alatt.

É R T E S I T É S.

Van szerencsém a hmvásárhelyi n. é. közönség szives tudomására hozni, hogy ottani **Kiss Jakab divat- és vászon kereskedő urat** megnyertem **Első hazai ércz és imitált ércz fakoporsó gyártmányaim** át-vételére és elárusítására.

Ezen körülményt azzal hozom köztudomásra, hogy Vá-sárhelyen egyedül csak **Kiss Jakab** kereskedő urnál, a Szilárdy-féle szürke palotában, Kokovay Mátyás ur fűszer-kereskedése mellett, lehet első rendű valódi érczkoporsóimat **eredeti gyári áron**, ennél fogva legolcsóbban meg-szerezni.

Kelt Debreczenben, 1884. május hóban.

Hódoló tisztelettel

ifj. Fodor István,
Első hazai érczkoporsó-gyáros Debreczenben.

Uj temetkezési vállalat megnyitás.

Vonatkozással ifju Fodor István „Első hazai Debreczeni ércz-koporsó gyáros“ urnak értesítésére, tiszteletteljesen tudatom, hogy a **piac téren, a Dózsits-féle sarokháznak a szentesi utczára eső nagykapu melletti részen**, gazdagon felszerelt, minden tekintetben a legjutányosabb

Uj temetkezési vállalatomat megnyitottam.

Temetési árjegyzékem 12 különböző osztályba van felosztva. e szerint ércz- és fakopor-sók, kész halotti öltözetek, fejfák, koszorúk és virágok, valamint

gyász eseteknél szükséges mindenféle kelmék

eredeti előállítási gyári áron tehát a lehető legolcsóbban vannak felszámítva.

Uj könnyű nyitott dísz-gyázkocsimat, a bevásárláshoz képest, minden díj nélkü **ingyen** használatra felajánlom.

Azon reményb-n, hogy ezen uj vállalatom fel fog karoltatni, maradtam

kiváló tisztelettel

KISS JAKAB.

Halotti bevásárlásokat akár az uj helyiségemben, a **Dózsits-féle házban**, a nagy kapu melletti **részen**, akár pedig átellenben levő főútletemben, a **Szilárdy-féle szürke palotában**, Kokovay Mátyás ur fűszerkereskedése mellett, lehet eszközölni